

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р. Четвер, 23 жовтня 1986 року № 127 (3790). Ціна 2 коп.

НАРОДИ ВСІХ КРАЇН! РІШУЧЕ ВІСТУПАЙТЕ ПРОТИ НАРОЩУВАННЯ СМЕРТНОСНИХ ОЗБРОЄНЬ, ЗА ПРИПИНЕННЯ ЯДЕРНИХ ВИПРОБУВАНЬ, ЗА ПОВНУ ЛІКВІДАЦІЮ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ! НЕ ДОПУСТИМО МІЛІТАРИЗАЦІЇ КОСМОСУ!
(Із Закликів ЦК КПРС до 69-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

НЕ ВТРАЧАЄМО НАДІЙ

Оновлюється наше колгоспне село — вулиці заасфальтовані, зводяться типові житлові будинки для молодих спеціалістів, механізаторів, тваринників. Повсюди покращуються умови праці хліборобів села. На нашій МТФ, наприклад, усі трудові процеси механізовані, є де тут відпочити. Тож і продуктивність молочного стада корів зростає — двадцять доярок ось-ось стануть тритисячницями, п'ять уже наближаються до чотиритисячного рубежа. Тваринники нашого колгоспу включились у соціалістичне змагання за те, щоб до 70-річчя Великої Жовтня виконати план двох років по виробництву і продажу державі продукції тваринництва.

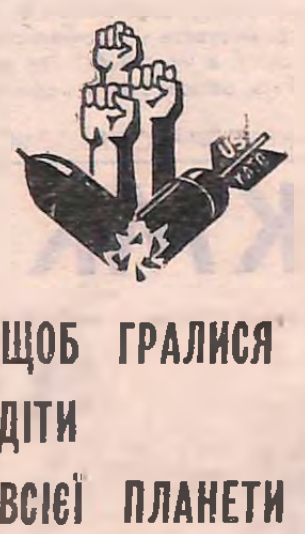
Зростання в усьому. А це стало можливим завдяки турботі нашої партії та уряду про добробут радянської людини. Однак для здійснення величезних накреслених потреб мир. Ми повинні бути впевненими в завтрашньому дні.

На жаль, домовленості в Рейху між Генеральним секретарем ЦК КПРС М. С. Горбачовим та президентом США Р. Рейганом не сталося такої, як ми чекали. Однак радянські люди не втрачають надії на потепління міжнародного клімату.

М. С. Горбачов наголошував у своєму виступі по телебаченню: «І якщо ми не опускаємо рук, не гриземо дверима, не даємо волю нервам, хоч для всього цього підстав більше ніж досить, то лише тому, що щиро переконані в необхідності нових зусиль до побудови нормальних міжнародних відносин в ядерну епоху. Іншого шляху просто немає».

Ми віримо, що КПРС, наш уряд зроблять усе можливе, аби відвернути загрозу війни. Впевнені кроки для забезпечення миру зроблено, пошук шляхів для розрядки напруженості триває. Тож ми одностайно підтримуємо і схвалюємо зовнішню політику партії, яка послідовно і наполегливо бореться за мир, за відвернення ядерної катастрофи.

К. ГРАБЧАК,
доцент колгоспу імені Шевченка Ульяновського району.

ЩОБ ГРАЛИСЯ ДІТИ ВСІЄЇ ПЛАНЕТИ

Активний зал Кіровоградського медичного училища імені Є. О. Мухіна був заповнений аудиторією. На антивоєнний мітинг, організований членами КІДу «Факел», зібралися учні всіх курсів і відділів, а також викладачі.

З початку навчального року учні медучилища працювали на сільськогосподарських роботах, допомагали у збиранні врожаю і ось вирішили свій одноденний заробіток перерахувати у Фонд миру.

— Запам'ятайте цю адресу: «Москва, вулиця Кропоткінська, Радянський фонд миру», — говорить з трибуни Анна Сігалова.

Саме туди будуть перераховані кошти.

Першокурсниця Олізін Туман Монххецег, що приїхала навчатися з Монголії, прочитала на мітингу вірша «Граються діти всієї планети». Він перекладений з монгольської мови на російську. Його зміст і дикція самої Олізін змусили зал замовіти. Дійсно, діти в усіх країнах граються в однакові ігри. І майбутні медики — учасники мітингу, котрі стоять, слухаючи ті хвилюючі рядки, — теж несуть відповідальність за мир і спокій дітей планети.

Учні, що приїхали навчатися в медучилище з Демократичної Республіки Афганістан, також попрацювали день на сільськогосподарських роботах і вирішили перерахувати зароблені кошти у Фонд миру. Від їх імені на мітинг виступив другокурсник Азіз Шенварі.

На мітингу виступили учні училища І. Волчкова, С. Ярошенко, Л. Атамас, К. Малий, викладач Т. Є. Лисученко.

З. КУЦЕНКО,
м. Кіровоград.

Колектив комсомольської молодіжної бригади, яку очолює Олександр Ткаченко, на ремонтно-транспортному підприємстві Довролечівського РАПО сформувався два роки тому. Доручили молоді справу зовсім нову і відповідальну — ремонт розподільної коробки тракторів марки К-700.

Подібний вид ремонту до цього здійснювався лише у містечку Баштанці на Миколаївщині. Уявіть собі, які відчутні витрати потрібно було нести окремим господарствам, якщо відстань до нього складає 500 кілометрів!

Організатори виробництва, зокрема, начальник підприємства Г. Лампівський, нагороджений орденом «Знак Пошани» і Жовтневої Революції, та інженер-технолог Ю. Шевченко зважилися на сміливе рішення: налагодити у себе технологію ремонту цього вузла.

Вибір зупинився на кандидатурі Олександра Ткаченка. Хлопець звичайно технікум сільгоспмашинного будівництва, володіє навичками роботи на різних металобробних верстатах. Плюс до цього займався реставруванням окремих деталей показаного вузла на Ровенському експериментальному заводі. Не скажеш, що услід за Сашком відразу ж кинулися на нову дільницю й інші. Юнаки охоче йшли у бригаду по ремонту Т-150 К, яку очолює відомий майстер П. Т. Котриков, де все налагоджено роками, склалися певні традиції, трудові успіхи, стали заробітки. І все ж добровільні знайшлися.

Одним із перших відгукнувся Віктор Шалігін. Раніше працював водієм, потім виконував окремі операції на ремонті разом з членами бригади Котри-

кова. Неохоче відпускали його з бригади.

Василь Гуменишій родом із Львівщини. Вивчився на токаря. Цього йому вдалося замало, закінчив навчання на курсах судового механіка в Калінінграді. Після одного із дальніх рейсів моряк зійшов на берег. Його направили, а інші дружина Оля, запросила поїхати до її батьків. Відправився в дорогу. Василь сподоба-

ТОЧНІШЕ ВІД ЗАВОДСЬКОЇ...

лося тут. І робота його справним рукам знайшлася відразу.

Олександр Дриглюк також перейшов з бригади Котрикова. Раніше він закінчив Кіровоградське ПТУ № 6 по спеціальності електромонтажника. Це згодилося. Якось захворів один із електриків майстерні. Терміново треба було підключати до силової лінії нове обладнання. За цю справу взявся Сашко і успішно виконав її.

Не легко давалися перші кроки новоствореному колективу. По суті, крім своїх основних обов'язків на ремонті, хлопцям доводилося самотужки створювати технологічний конвеєр виробництва. І тут їм на допомогу приєднався технолог Юрій Якович Шевченко. Своє інженерське мислення, багаторічний досвід він намагався передавати молодим товаришам. З боку молоді відчувалася гарячу підтримку. Так спільними силами вдалося модернізувати громіздкі стелажі для виробування педального валу та його

складання. Шляхом розточування поверхні металу вдалося використовувати кілька патентованого диска, які раніше викидали в утиль. Змонтували хлопці на дільниці спеціальні смикості для миття деталей після дефектування.

За минулий рік колектив бригади повернувся до робочого стану 150 потужних тракторів. Нині, за 9 місяців вже відремонто-

ва кожну хвилину робочого часу поставити на прискорення ремонту. Олександр Ткаченко вважає, що таких резервів можна знайти чимало. Яскравий приклад, на чому виграє Сашко, це зразкова організація його робочого місця. Це і зручний слюсарний стілець, де плавно відкриваються дверці, демонструючи, що інструмент, допоміжні матеріали знаходяться під рукою, всяк на своєму місці.

НТП: ЗНАННЯ, УМІННЯ, ТВОРЧІСТЬ

вано 200 — програма збільшилася. Члени комсомольсько-молодіжної бригади Ткаченка зобов'язалися виконати свою ударну п'ятирічку до 120-річчя з дня народження В. І. Леніна. І намагаються міцно тримати своє слово, виконуючи щомісячно план виробництва на 135—140 процентів.

Бригада не обмежується рамками майстерні. Трапляються термінові виклики на місяць подорож техніки. І недавно Василь Гуменишій їздив в одне із господарств Петрівського району. Молодий, недовідчений тракторист під час експлуатації трактора завів вимкнути маслососос, і нова розподільна коробка передала вийшла з ладу за 20 хвилин! Такі випадки торік траплялися в Онуфріївському і в Кіровоградському районах. Збитки господарствам вони приносять відчутні і особливо в напружені часи польових робіт.

Молоді новатори ремонтного виробництва у постійних пошуках шляхів інтенсифікації, намагаються

До речі, й у виготовленні інструменту Сашко відійшов від шаблонів. Здавалося, що можна додати до звичайного воротка? До одного із його плечей він прикріпив горизонтальну ручку, щоб прискорити його обертання навколо власної осі. Цікаве й корисне ще одне впровадження Ткаченка. У майстерні був відсутній верстат для шліфування. Сашко запропонував виготовити спеціальне пристосування до токарного верстата. Його підтримав інженер-технолог Шевченко. Вони ж увагою і виготовили його.

Попереду у них повні цікаві турботи. На дільниці планується впровадити конвеєр для поліпшення технологічної дисципліни. На цьому будуть виконуватися зварювальні роботи, знайдуть своє місце операції по дефектуванню і відновленню деталей. Ділянка, де працюють молоді добровільні комсомольські ремонтники, стає справжнім експериментальним цехом, а спільна праця переростає у яскраву захоплюючу науково-технічну творчість.

Д. ТАНСЬКИЙ,
с.м.т. Добровеличківка.

Цифри і факти НОВОУКРАЇНСЬКИЙ РАЙОН:

Молоді виробничники Новоукраїнського району об'єднані в 97 КМК, улаваж яких 1100 членів ВЛКСМ. 78 комсомольсько-молодіжних колективів працює в сільському господарстві району, 7 у промисловості, 10 — в інших галузях народного господарства. Так, зокрема, досвід роботи КМК тракторної бригади № 2 колгоспу імені Ленінського комсомолу, яким керує В. П. Колпак, був відзначений XIX з'їздом ВЛКСМ.

За останні роки понад 50 молодих сільських трудівників були відзначені урядовими нагородами. У підготовці хліборобської зміни, вихованні поваги до саосі землі, батьківських традицій, бережливості й економії вагому роль належить педагогічним загонам колгоспів району. Щороку близько 100 випускників шкіл приходять у сільське господарство, у традицію ввійшло шефство школярів в період літньої трудової чверті над

«Молодий комунар» ось уже в четвертий раз падає слово у своєрідній повірці молодим виробничникам, працівникам сільського господарства, співчанам районів області. Мета одна: на прикладах конкретних фактів, цифр, міркувань відповідальних комсомольських працівників, самих комсомольців визначити, якими діями й планами прагнуть зустріти свій комсомольський з'їзд тлої, читачу, розписники.

Сьогодні «передзїзлівська естафета» приймають комсомольці і молодь Новоукраїнського та Маловисківського районів. Нині за «круглим столом» «МК» поведемо мову про успіхи і проблеми комсомольсько-молодіжних колективів. (Матеріали повірки читайте на 2-й стор.).

Цифри і факти МАЛОВІСКІВСЬКИЙ РАЙОН:

У Маловисківському районі організовано й діє 53 КМК, 14 з яких працює у промисловості, 29 — у сільському господарстві. 7 у торгівлі й громадському харчуванні, по одному на транспорті, у будівництві, у районному інформаційно-обчислювальному центрі. Протягом останніх трьох років кількість комсомольсько-молодіжних колективів зросла на п'ятнадцять. Серед лідерів

соцзмагання — обидві тракторні бригади з колгоспу «Первое мая» та дві молочнотоварні ферми цього ж господарства.

Радують успіхи молодих трудівників сільського господарства. В обласному змаганні район вийшов по збиранню зернових на друге місце, а в цьому частка труда й молодих механізаторів жаткарів, водіїв тощо. У колгоспі імені Свердлова (с. Злинка) працювало три комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних екіпажі. Відзначилися ланки під керівництвом молодих комуністів секретаря комітату комсомолу господарства Михайла Савчина (помічник Володимир Демченко) та Івана Кушнірєва (помічник Валерій Науменко). Перший екіпаж на «Ниві» з площі 204 гектари намолотив 5912 центнерів зерна при зобов'язанні 3600, а другий таким же СК-5 із 237 гектарів площ зібрав 6365 центнерів збіжжя при зобов'язанні 3600.

Цього літа в Злинській СШ № 2 працювала ланка молодих тваринників, які надали загалом 20 000 кілограмів молока.

Отже, комсомольсько-молодіжні колективи: У розмові за «круглим столом» учасники торкнулися багатьох аспектів їх діяльності. Питання, які ми наводимо нижче, містять у собі пайтиповіші питання й можливі відповіді на них. Що таке комсомольсько-молодіжний колектив у сучасних умовах? Які переваги (чи можливі ускладнення) криються в умовах роботи такого добровільного об'єднання працюючої молоді? Чому формальне ставлення до справи торкнулося й цього питання: мова про кількість «паперових» комсомольсько-молодіжних колективів, число яких подекуди й іноді зростає. Отже, за «круглим столом» «Молодого комунара», заступник голови Новоукраїнського райагропрому по тваринництву С. П. ОНОШЕНКО, заступник заворга Новоукраїнського РК ЛКСМ України О. РОМАНЕНКО, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 2 колгоспу імені Ленінського комсомолу В. П. КОЛПАК та представники Маловисіківського району — заступник секретаря парткому колгоспу імені Карла Маркса Т. М. РЯБОКОНЬ, бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 2 колгоспу «Первое мая» І. А. КОВАЛЬОВ та завідувач відділом комсомольських організацій райкому комсомолу А. ІЛЬЧЕНКО.

КОР.: Сергію Пантелейовичу, як би ви як спеціаліст могли оцінити вплив молоді і зокрема КМК на процес розвитку народного господарства?

С. П. ОНОШЕНКО: На мою думку, тут спершу треба чітко усвідомити таке: колектив як такий сам по собі вже покликаний вершити чимало значних справ. Тим паче, колектив молодіжний. Тож, я «за» колектив взагалі і за комсомольсько-мо-

С. П. ОНОШЕНКО: Так, спершу досить уже самого бажання не миритися з недоліками. А згодом в такого КМК з'являтиметься впевненість у своїх силах, тоді ніякі зовнішні чинники не зможуть помітно впливати на досягнення отого кінцевого результату.

КОР.: Чимало ремствують на планування кількості КМК. Як ваші з цього приводу міркування?

С. П. ОНОШЕНКО: Комсомольсько-молодіжних ко-

лективів (КТУ — лиш один з таких) мають дійово впливати не лише на об'єктивний підрахунок віддачі кожного конкретного працівника, але й на сам характер ставлення до роботи.

А. ІЛЬЧЕНКО: Питання про якість має неодмінно стосуватися і складу КМК. Як рішуче маємо відсікати асіляки спроби залишати форму роботи взамін самої роботи, так рішуче маємо ми боротися з будь-якими спробами видавати «старий»,

увазі: хлопці з ПМК-8 того ж управління вирішили створити комсомольсько-молодіжний колектив й у себе. Відрадили навіть у Кіровоград делегатів, повчилися у кращих КМК на будівництві. Повернулися додому, як кажуть, повними надій і задумів. І, на жаль, ледь не зразу мусили охолдити свій порив. Керівництво попередило пішло на зустріч, задум монтажників об'єдналися в КМК навіть було схвалено, але потім почалися «калі». Постачання, зміни у самому керівництві (навіть це позначалося на роботі молодих виробничників) — словом, на перешкоді нормальній діяльності новоствореного в тому ж 1985 році КМК стало безліч факторів. Бригадир Станіслав Буравицький виявився не всесильним: сьогодні керований ним КМК розділений по кількох ділянках, тож про колектив як такий, тим паче, комсомольсько-молодіжний, вести мову зайве. І що тут запропонувати б робити? Райком комсомолу звертався й до самого керівництва управління, але щось конкретне відповісти будівельники не спромоглися.

О. РОМАНЕНКО: Чого не можемо сказати, то це про те, що із плановими показ-

і молодих джорк чи механізаторів?

Т. М. РЯБОКОНЬ: Підтримую тут саме тому, щоб спробувати хоч в деталях визначити можливий вихід із складної ситуації. У нас в господарстві КМК немає зовсім. По райкомівських звітах прошарок молоді по нашому колгоспу, мабуть, цілком задовільний, тож час від часу секретар комсомольської організації звітує про паспортні дані. А на ділі? В ордену Леніна колгоспі імені Карла Маркса аважаються на обліку... 25 спілчан. Одряду будемо мінусувати — сім уже не комсомольці за віком (хоч в райкомі про це, очевидно, вперше чує). Далі — чотири комсомольці не є членами нашого колгоспу, роботою пов'язані з райспоживспількою. Тож залишається чотирнадцять спілчан, вони працюють дуже розрізнено: два — три на тракторній бригаді, ще два — на МТФ, по одному в автогаражі, рільничій бригаді тощо...

КОР.: А що як піти шляхом укрупнення, введення кількох розрізнених комсомольців в один колектив, скажімо, на молочнотоварну ферму, щоб можна було організувати комсомольську групу, а чи й КМК? Так робить багато хто з керівни-

яким піддаємо її в періоді інтенсивних робіт — оранка, живка.

А якщо про змагання... На зборах, урочистих конференціях час від часу дізнаємося про роботу... своїх суперників по змаганням — другої тракторної бригади із колгоспу імені Ленінського комсомолу Новоукраїнського району. Не частіше. Порушується один з принципів соціалістичного змагання — гласність, порівняльність результатів, можливість повторення кращого досвіду. У себе ще куди не йшло — змагаємося з механізаторами колгоспу імені Свердлова, який тут же, у Злинці. А що там у сусідів з Новоукраїнки? Ніхто не цікавиться, не приїжджає — а так, час від часу — хіба це робота? Називати змаганнями, що існує між нами, — нечесно.

О. РОМАНЕНКО: Так, змагання має бути не заради змагання. Щоквартальне підбиття підсумків між КМК району показує, що люди ставляться до цієї справи з усією серйозністю. Підбиваємо, звичайно, по окремих галузях: промисловість, сільське господарство, а ще конкретніше — тракторні бригади, автогаражі, ферми тощо. І що ж? Відверто: постійного лідера не буває. Погано це чи добре? Очочувати й на відповіді. Але призери, так би мовити, постійні. Так, згадана вже тракторна бригада № 2 з колгоспу імені Ленінського комсомолу; «Гіталовська» тракторна з колгоспу імені XX з'їзду КПРС; усі чотири тракторних з колгоспу імені Калініна (с. Рівне) — займають виключно призові місця.

В. П. КОЛПАК: У нашій комсомольсько-молодіжній бригаді майже сто чоловік. Але і вона була б малоефективною, якби не поміч з боку правління колгоспу (голова В. М. Петров), парткому (секретар Л. Д. Федорова), профкому (голова М. В. Лапа). Ініціатива з нашого боку плюс допомога з їхнього — і маємо вигреш. Це — по роботі. А зі своїми внутрішніми проблемами ладимо також. Плинність? Яка може бути плинність, коли саме в нас проходять практику учні базового СПТУ № 40, а потім приходять працювати сюди вже назавсім. Уважно ставимось й до їхніх запитів — якщо видно, що хлопець дійсно прагне добряче попрацювати — даємо йому таку нагоду. Бері нову машину — і в бажанні! Перевіримо ділом. Як правило, не підводять.

Та й, мабуть, соромно було б пасти задніх. Адже маємо вже, як-не-як, свою історію. КМК створено ще 1964 року, і практично протягом всього цього періоду не випускаємо ініціативи у районному змаганні зі своїх рук. Колектив бореться за присвоєння звання бригади комуністичної праці, а це не може не зобов'язувати. Сила в бригаді нашої — наша рада. Дев'ять її членів — ядро дій. Зрештою без перебільшення всі питання: робота, побут, дозвілля. Так само разом і ставимо нові завдання.

Можу як керівник схвально відгукнутися про таких наших механізаторів, як Олександр Зубов, Сергій Кравченко, Тетяна Чижик.

А зі змаганнями із мало-висікачанами, дійсно, негосподарливо. Можна ж, мабуть, або через газету, або через систематичні візити краще знати про роботу суперників, бо змагаємося, фактично, всліпу. Це прорахунок, очевидно, обох сторін. Не лише, зрештою, роботою цікаві люди — інтересує ж і будинок життєвих колег.

Розмову записав
І. КУЦЕНКО.

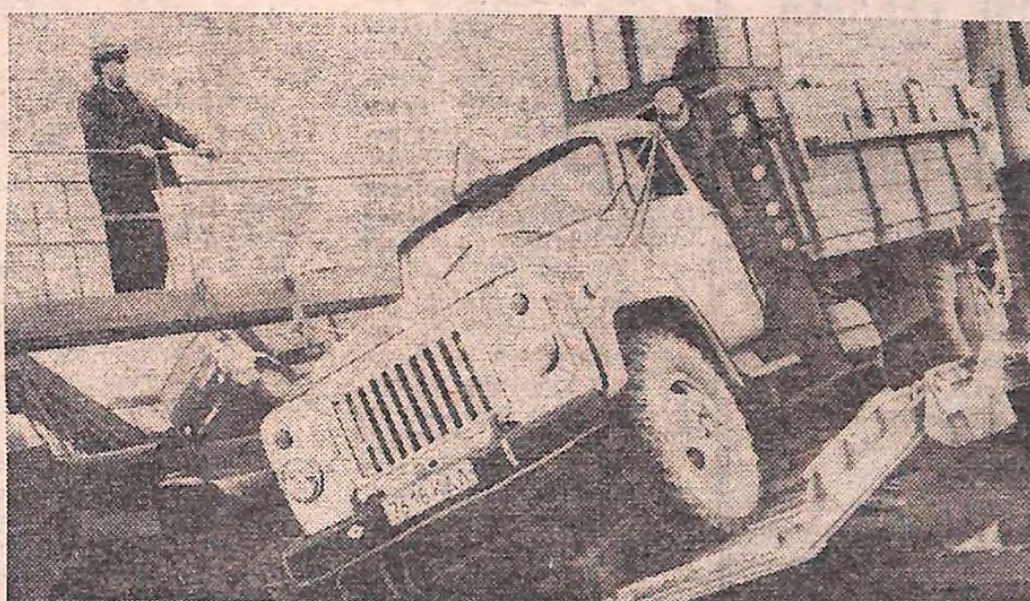
Стиль «ретро» — не для КМК

лодіжний зокрема. Тут і масовий перехід до трудової діяльності у складі бригад за бригадним підрядом, і так звана чекова форма контролю затрат виробництва... І головне спершу навіть не наявність передумов для переходу до таких форм роботи — важливіше із самого початку нове економічне мислення: причому, це царина не лише керівників, а й рядових виконавців. Звичайно, як і раніше, суворо питатиметься за недотримання вимог зменшення собівартості продукції, підвищення її якості, дотримання технологічної дисципліни.

Тож саме тут і можуть застосувати свої зусилля молоді працівники, скажу навіть більше — саме тут і розраховують на невдалий молоді консерватизм, а, наваляки, потяг до нового, нетрадиційного, де можна здійснити свої задуми у безпосередній практиці. Крім того, як не враховувати високий загальноосвітній рівень сучасної молоді!

Звернемося до фактів. От хоча б і той же колгосп імені Шевченка. У господарстві на тваринницькому комплексі поширено сімейний підряд. Молоді виробничники — джорки, механізатори, водії — справді планують свою роботу самостійно і, значить, з максимальною відповідальністю. На їхньому засіданні бюро економічного аналізу на підводяться із сумними обличчями «штрафники» — не говорять пустих фраз — підтверджень («ми не змогли досягти, бо не вистачило кормів, техніки, людей» та інше). Тут колектив по-діловому аналізує — і успіхи, щоб вони множилися, і прорахунки, триває конструктивна розмова про можливі шляхи усунення недоліків.

КОР.: Тобто, у такому випадку буде зайвим сумніватися в зацікавленості молоді з КМК у кінцевому результаті своєї діяльності — адже тут є чітке бачення всього процесу роботи із самого початку і до кінця?

Одна за одною стають під розвантажувачі бурякоприймального пунту цукрозаводу автомашини, ашерт завантажені солодкими коренями. За кермом машини з них молоді водії з комсомольсько-молодіжної бригади районного АТП-10041, яною керує В. Юрескул. Роботу без простоїв забезпечує своєчасне виконання робіт, постійним доглядом за технікою й автослужар комсомолець Віктор Колісник.

На знімках: буряни з колгоспу імені Карла Маркса авантажує Валерій ФЛОРЕНКО (праворуч); автослужар В. КОЛІСНИК. Фото В. РУДЕНКА.

лективів має бути більше. Іх ще вкрай мало (суджу принаймні по нашому району), щоб заявляти про себе як про рівноправного партнера в загальному змаганні зі старшими товаришами. КМК буде неформальним і дійовим за умови, якщо на його організацію виходитимуть через неодмінне створення умов. Наголошую — не тепличних (на це переважно налякають песимісти), а просто нормальних умов для діяльності. У першу чергу це стосується умов праці й побуту. Щоб не адаватися до сухої економіки, скажу лиш про основне: сьогодні на порядку денному в нас, це не можна не помітити, самокупність, самофінансування господарства. У зв'язку з чим є нагальна потреба реально переглянути систему морального й матеріального стимулювання.

КОР.: Як це має відношення до організації й нормального функціонування КМК?

С. П. ОНОШЕНКО: Безпосереднє: через удосконалення супутніх факторів, у тому числі, й стимулювання. Ставки — ставками, а надбавки до тарифних ставок з урахуванням коефі-

цієнтів (КТУ — лиш один з таких) мають дійово впливати не лише на об'єктивний підрахунок віддачі кожного конкретного працівника, але й на сам характер ставлення до роботи.

У таких передових виробничників не через такий вже й тривалий період випадки перебоїв та зривів, про які кореспондентіві вказує 1985-го говорили як про прикрі випадковості, нині стали ледь не методично зростати. Це — у крадіжках, до яких, не будемо приховувати, і увага, і повага. А що чинити тим, за ким ще таких титулів не закріплено? Ось що маю на

ніками по росту кількості КМК вправляємося аж так легко. Тоді як бути із зростанням? Проста арифметика свідчить про те, що зростання можливе лиш при існуванні чогось стабільного як вже наявного. Що із КМК? Одні «постаріли», інші розформувалися (як он у маловисіківчан), а потуги організаторів (з райкомом комсомолу включно) покривають, у кращому випадку, лиш отой дефіцит зниклих КМК... Коротше, як можемо, працюємо разом із господарниками над вирішенням існуючих проблем із впровадженням та життєдіяльністю комсомольсько-молодіжних колективів на місцях.

КОР.: Що з успіхами в цій справі?

О. РОМАНЕНКО: Вони є, але про якусь систему говорити не можемо. Є і до сьогоднішніх «паперових», є й старі. Погано із залученням до КМК у колгоспі імені Кірова. Ні стимулів, ні умов роботи. Та від голови правління залежить також не все. У господарстві сутужно із кадрами. В які КМК організовувати, м'яко кажучи, тріох з половиною спілчан

ків, хто турбується не про цифру, а про хорошу роботу на місцях...

Т. М. РЯБОКОНЬ: Річ у тім, що ці спілчани на своїх місцях трудяться без зауважень, тож перекидати їх на нові — значить свідомо ускладнювати ту ж роботу на новому місці, відомо, спочатку треба приживатися, а час не терпить. Крім того, багато хто «присягає» до місяця роботи, бо живе в тому чи іншому селі, яке входить до складу колгоспу.

А взагалі сутужно в нашому колгоспі з кадрами.

І. А. КОВАЛЬОВ: Соромно про це казати, але раз зачали — додамо таке: ідуть люди й від нас. Рада бригади у нас серйозна, але що протиставити об'єктивним труднощам? То неможливо, а то й прорахунок — а в сумі це дає поступове збавдужіння з боку молоді: як буде, так і буде.

До цього можна додати й те, що з умовами роботи не все гаразд: оплата залишає бажати кращого, техніка стара. Та що там казати — навіть нова техніка надходить із браком, не витримує тих значних навантажень,

«САМОЛІТ, САМОЛІТ, ПОНЕСИ МЕНЕ В ПОЛІТ!»

НТМ

У кіровоградському обласному палаці піонерів і школярів імені Леніна іде заняття авіамоделлю гуртка. Саме ним ось уже чверть століття керує заочний відділом стандартизації проектно-конструкторського інституту кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» Віктор Максимович Гуля. Треба лиш бачити, як він це робить, щоб зрозуміти — це не просто «громадська діяльність».

Навіть у мене, дорослого, замитило в очах від численних моделей літаків, планерів. Гуртківці само-захоплено похилилися над незавершеними конструкціями, а ми не могли здогадатися, де краще зупинити свій погляд.

Діти в гуртку вчаться порядку, дисципліні, працелюбству, цілеспрямованості. А ще — акуратності, терпінню. Один з поперед одного розкажуть про специфіку роботи з різними матеріалами, інструментами...

А в підсумку часто в нестримному бігові захоплюють із собою і керівника, і гостей (коли приходить хто з батьків) — усі туди, де після іноді карколомних кульбтів у пові-

трі приземляється руко-творна модель.

В. М. Гулі лишатися є за що і ким. За ці 25 літ небо покликано багатьох з його гуртківців. Один — авіаційний інженер, інший — пілот чи штурман цивільної або військової авіації. Це й офіцер військово-повітряних сил Микола Крикуненко — колишній першорядник з авіамоделізму, який на заняття до старшого друга доставався за 12 кілометрів із Високих Байраків Кіровоградського району. Це й військові льотчики брати Віталій і Микола Не-

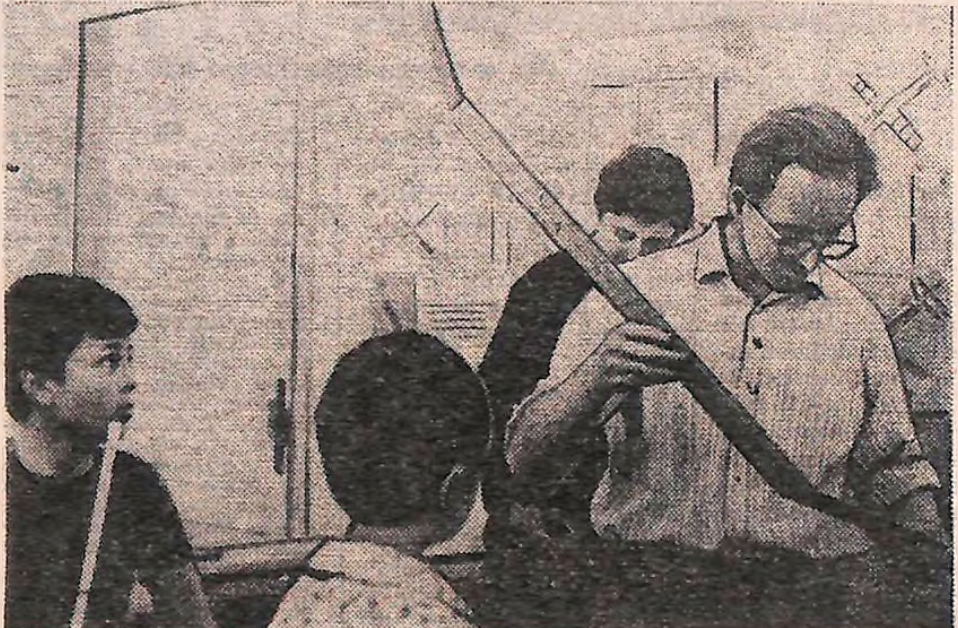
мазови, і штурман авіаза-гону з Якутії Володимир Спіжко, і багато інших. Ідуть листи до вчителя, ідуть...

Якщо узагальнити ці й подібні факти, приходиш до простого підсумку: учитель виховав і виховує не лише майбутніх авіаторів — його учні стають винахідниками, практиками. Він сам — активний раціоналізатор, свого часу закінчив Кіровоградський машинобудівний технікум, Харківський політехнічний інститут. Не дивно, що сьогодні гурток, яким керує В. М. Гуля, — чудова

школа технічного прогресу. У керівника не лише талант технаря — як і в подібних йому, допомагають педагогічні вміння: діти всією душею тягнуться до таких наставників. Якось серед гуртківців-авіамоделістів було проведено опитування — що їх найбільше захоплює. І переважна більшість так і відповіла: керівник. Це попри його вимогливість, іноді здається, навіть супорість — право відвідувати гурток, скажімо, надано лише тим, хто добре вчиться. Але це і є постійним устремлінням до вдосконалення, до життєвих висот.

М. НОЖНОВ.

На знімку: В. М. Гуля зі своїми гуртківцями. Фото автора.

Закінчується рік, ми хочемо знати думку читачів про те, чим цікава була для них газета, чого в ній не вистачає, що б читачі побажали на майбутнє. І, як правило, завжди такі зустрічі проходять зацікавлено, пізнавально, корисно для всіх.

— під рубрикою «Перебудова: твоя позиція» чекаємо роздумів про перебудову і в комсомольських організаціях шкіл.

Організатор позакласної роботи школи Л. П. Легеза зазначила, що велику користь для вчителів і учнів мала публікація в «Мо-

Допомагає в роботі».

Вчитель з Олександрії Віктор Жадан: «Світогляд». Є щоразу в сторінці матеріали, які змушують задуматися. Використовую їх в роботі».

Механізатор з Онуфріївського району Володимир Рижников: «Матеріали сторінки «Клуб молоді сім'ї» мені подобаються тим, що в них багато повчального, близького хлопцям і дівчатам».

Марія Дегтярьова з Онуфріївки: «Чекаємо щоразу спецвипуску «Думаємо, боремося. Живемо». Питання контрпропаганди сьогодні дуже актуальні, і газета в цих випусках веде їх на добром рівні».

Заповнені анкети в редакції надходять з усіх куточків області, але сьогодні, як помітив читач, ми надаємо слово комсомольцям, які перші відгукнулися на наші запитання. Отже, «Молодому комунару» радять комсомольці Онуфріївського району.

Слюсар Любов Давидова: «Дві пропозиції. Газету читав дуже давно, тому скажу з певністю: раніше публікацій з історії комсомолу Кіровоградщини було набагато більше. Підрастають нові покоління, їм навіть про те, що вже друкувала газета, треба розказати, тим більше про нові відкриття, події. І друге: чимало користі принесе публікація обговорення критичного матеріалу газети в критикованому молодіжному колективі, який критикував».

Геннадій Сироватко: «Серйозніше добирайте матеріали для рубрики про життя ровесників за рубрикою «Планета», бо поряд із справді актуальними трапляються малочислові, а то й недоречні в молодіжній газеті матеріали».

Учениця Ольга Кирилєва: «Комсомольські області готуються до ХХ з'їзду ВЛКСМ. Доречним була б рубрика в газеті «Трудовий подарунок комсомольському з'їздові», під якою б коротко повідомляли про трудові успіхи співачки Кіровоградщини».

І ще кілька порад. Ан-

гори — комсомольці Олександрійського району і міста Олександрії.

Вихователь гуртожитку Тетяна Іванова: «Рідко знаходжу матеріали про молодіжні гуртожитки. А де й дозволя, і побут, і виховання естетичних смаків, і ставлення до державного майна».

Секретар комітету комсомолу виробничого об'єднання «Олександріявугілля» Юрій Корж: «Серйозна вимога: поліпшити якість друку газети».

Бухгалтер Людмила Титаренко: «У «КМС» запровадити рубрику «Поради молодят»».

Машиніст Олександр Сорочук: «Сам молодий, мені 23 роки, але часто доводиться задумуватися ось над чим — чому деяким моїм ровесникам бракує елементарної культури? Газета може підповісти на це запитання?».

Інженер Ігор Колесников: «Рідко «МК» друкує фотографії аматорів. Думаю, що конкурс у цьому допоміг би».

Піонервожата Світлана Ткаченко: «В сатирично-гумористичній сторінці «Ахіллесова п'ята» з'являється рубрика «Представляємо авторів «АП». Хочеться, аби серед них були карикатуристи».

Комсомольський працівник Алла Івахлюк: «Перебудова в комсомольських організаціях — почалася. Чекаю публікації про досягнення тих організацій, які знайшли шляхи перебудови. Це порада: газеті треба інформувати читачів про нові неформальні об'єднання молоді в країні. І останнє: «Пряма лінія» до керівників підприємств та установ області — це реальна справа?».

Редакція дякує райкомом і міськкомом комсомолу, які допомогли нам провести своєрідний заочний розмову. Водночас нагадаємо: розмови ми проводимо, значайно, при сприянні тих комсомольських організацій, де розповсюджувалася анкета. Чекаємо ваших відповідей, читачі!

РЕДАКЦІЯ «МОЛОДОГО КОМУНАРА».

Виставою «Пігмаліон» за п'єсою Б. Шоу закінчив гастролі в Кіровограді Сухумський грузинський драмтеатр імені К. Гамсахурдіа. Прощання з гостями було урочистим. Секретар міськкому партії А. О. Колесова, начальник обласного управління культури М. І. Сиченко, заступник завідуючого відділом пропаганди і культмасової роботи обкому ЛКСМУ І. Крикуненко вручили артистам почесні грамоти; зі словом подяки звернулася до них знатний садовод Герой Соціалістичної Праці А. Г. Ігнат'єва. На пам'ять про Кіровоград сухумці залишилися бокс С. М. Кірова і кубок; порадували їх і корзини з тропіками та розкішними яблуками, піднесені господами.

Від імені всього колективу подякував публіці за увагу художній керівник театру народний артист Грузинської РСР Г. Г. Кавтарадзе. А після спектаклю на сцену до артистів вийшли з прощальним «Вечірньою» хор «Барліпок» ремонтно-механічного заводу імені Таратуги та дует Меланії і Леоніда Челішвілі з Аджамки, що виконав «Пісню про Грузію». Друга її половина звучала вже хором — сухумці підхопили...

Артисти поїхали виступати до Києва, але наше знайомство з ними на цьому не закінчується. Глибше запам'яталися виразне виконання ролей у багатьох спектаклях Дмитром Джаїані, і ми надаємо вам можливість довідатися про нього детальніше.

ВИ З НИМ ЗНАЙОМІ

Заслуженому вчителю Грузії Серго Джаїані важко було примиритися з думкою про майбутню професію Дмитра. У роду Джаїані артистів зродувало не було. А тут він вчиться в театральному.

Я запитую Діму, коли прийшло до нього захоплення театром? — і чую відповідь майже типову для актора — в дитинстві. Потім Діма розповідає про своє тихе грузинське містечко Цхакая, що було батьківщиною знаменитого Акакія Хорави. Саме тут під час ювілею Хорави Дмитро побачив стільки театральних знаменитостей, у тому числі В. Анджапарідзе, С. Закаріадзе, що на все життя запам'яталося. Мабуть, саме дитячі враження послужили тому, що провадившись на першому курсі політехнічного інституту, Джаїані вступив до театраль-ного, по закінченні якого відмовився працювати у Руставі, поряд із Тбілісі, а приїхав у Сухумі. Звідти він один з провідних артистів Сухумського грузинського театру імені К. Гамсахурдіа.

Джаїані — відкрита, весела людина, яка дуже мало говорить про себе і годинами розповідає про партнерів, наприклад про талановитого Г. Сірадзе, якого кіровоградці встигли полюбити у ролі Двійника з вистави «Десниця великого майстра» за романом К. Гамсахурдіа чи Лумана у «Привідах» Д. Гуліа, про В. Аргваїлія — несподіваного Тригорія у «Чайці», енергійного Генрі Хігінса у «Пігмаліоні» та інших.

Іноді як найліпшу похвалу акторові вголосують: він веде свою роль на одній високій ноті. Можна сказати так про Джаїані? Нота, на якій він веде свою роль, справді висока, але це не одна нота. — виконання Дмитра Джаїані краще б назвати симфонічною поезією, настільки він різний і... прекрасний. «Багато в чому я грішний і як нар, і як людина. Був я хоробрим і блягузом. Боровся з кесерем і боявся коріння плюща, аважуючи його зміями. Був спесивим і любив вахити, але своєму народу ніколи не зраджував...». В цьому заключному монолозі наряді Георгія з «Десниці великого майстра», проведеному Джаїані з високим трагізмом, найяскравіше розкрилася його душа. Хто побудував Свєтліховелі? Константино Араскідзе. Але до нього будівництво хто-хто, а цар Георгій ще й як причетний. А хто поперли відрубати руку великому майстру?

Цар Георгій. Д. Джаїані у ролі царя Георгія — емоційний центр вистави. Так, цьому царю бракує величчя Давида Будініка, його діяння, можливо, й позбавлені романтизму легендарного засновника Тбілісі Вахтанга Горгошала, але, безсумнівно, цар Георгій І — це видатна особистість. Визначений громадський діяч, мудрець і філософ, таким його зображує Д. Джаїані.

Були у нас ролі надібною плану? — запитала я у Дмитра Джаїані після вистави.

— Мені доводилось грати у історичних п'єсах, але такої значної ролі, як цар Георгій — ніколи.

Я хотів наголосити, що сучасному артисту важко в день вистави зніматися в іншому місті, а потім поспішати до театру, примчати-ся за півгодини (а то й за 15 хвилин) і зіграти прекрасно. Буває й так. Правда, це типовіше для артистів столичних. Хоч сухумці теж періодко знімаються в кіно. Зокрема, Д. Джаїані багатьом запам'ятався як виконавець головної ролі у дитячому фільмі Н. Мchedlishvili «Перша ластівка», присвяченому грузинському футболу. Фільмів, у яких знімався Д. Джаїані, десятки, та справа не в кількості. І в кіно, і в театрі він працює самовіддано, не дозволяючи собі ніяких поблажок. Кіровоградці могли самі перекопатися у цьому, побачивши Джаїані у таких різних ролях, як відважний мислячий офіцер Огнєв у «Фронті» О. Корнічука, як хворий, але не зломлений переживаннями Дауд у «Привідах» Д. Гуліа, як самовпевнений нахаба Датуашвілі у виставі «День прийому» О. Чхадзе, як чесний у душі Гоголь у «Звинувачувальному висновку». Нарешті, як Треплев у «Чайці».

Говорити про останню роль треба або все, або нічого. Бо про таку роль, як чеховський інтелігент Треплев, мріє кожен актор. Мріяв, за його визнанням, і Дмитро Джаїані. У «Чайці», прочитавши Г. Кавтарадзе несподівано і цікаво, на Джаїані лежить основне смислове і емоційне навантаження. Треплев-Джаїані-режисер цієї вистави, яку ставить Г. Кавтарадзе. Його потрібна роль у «Чайці» зовсім не зводиться до відтінчення чужої драми шляхом переживання драми власної, як іноді трактується роль Треплева.

— Дмитре, що ви цінуєте в мистецтві?

— Правду

В. ЛЕВЧОКО.

Є ТАКЕ ЗАПИТАННЯ В «АНКЕТІ...»

Пригадується одна з таких недавніх зустрічей у Кіровоградській середній школі № 5 із старшокласниками. Розмова вийшла насиченою, багатою на пропозиції, побажання. Бо десятикласники спеціально готувалися до зустрічі. Вони влаштували детальне обговорення двох останніх випусків сторінки для старшокласників «Вітрила», тематичних полос газети в суботніх номерах «Диск-зал», «Суботній кур'єр», «Ахіллесова п'ята». Старшокласниця Олена Степанова, Олеся Доценко, Світлана Сидоренко, Тетяна Кулі, Світлана Ткаченко висловили чимало порад. Ось лише кілька з них:

— «Вітрила» виходять нерегулярно, а хочеться, щоб сторінка з'являлася навіть частіше, ніж раз на місяць. Можна, наприклад, іноді друкувати матеріали із випуску «Вітрила»?

— більше хочеться бачити в газеті методичних матеріалів — наприклад, при вивченні біографії В. І. Леніна;

— хай частіше в газеті з'являються такі публікації, як «Самчата серед літа», «Удар в обличчя», «Зігріб», «Крижаники»;

— «Молодий комунар» нерідко записується з публікацією нових популярних пісень;

Електрик МТФ з Онуфріївського району Петро Овчаренко: «Дозорсь».

Із січня по листопад цього року в бібліотеках України проходять республіканські суспільно-політичні читання на тему «КПРС — авангард радянського народу», присвячені пропаганді матеріалів і рішень XXVII з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу. Серед молоді активно пролагується суспільно-політична, виробнича, науково-популярна і художня література.

На знімку: бібліотекар Світловської центральної районної бібліотеки О. П. КОВАЛЕВИЧ проводить з юними читачами огляд літератури «Ми справи партії вірні».

Фото А. КОРИНЬ.

ТАКА ВОКЗАЛЬНА ЗУСТРІЧ

РЕПОРТЕР

Того дня пасажир, які проїжджали через станцію Знам'янка, були здивовані і приємно вражені. Перед ними прямо в залі для чекання виступила народна агітбригада Знам'янського Палацу культури залізничників.

Керівник агітбригади М. П. Новиков, як і всі її учасники, планують і надалі такі виступи під назвою «За мир і життя, проти ядерної війни». В репертуарі пісні, вірші про мир, дружбу. Крім того, учасники агітбригади ставлять собі за мету познакомити проїжджих з міс-

том, розповісти про його історію і сьогодення, про здобутки і традиції, щоб Знам'янка була для них не просто пунктом пересадки.

А в день першого виступу у книгу відгуків бригади пасажир записав багато теплих слів подяки хлопцям і дівчатам, які не просто розважали їх, а й підняли настрій, дали величезний запас багаторості перед дорогою. «Ми дуже раді, що познайомилися з цим колективом, а завдяки йому і з містом Знам'янкою».

Л. ПОВАЛІЙ.

м. Знам'янка.

ГРАНІ МОРАЛІ

ЩО ПРИВЕЛО мене до Олега, віком за 20 років, милого, колишнього учня міських шкіл № 32 й будівельного технікуму, а нині робітника Кіровоградського заводу радіовиробів?

Якось уже під вечір до редакції зайшли чоловік і дві жінки. Молодша з них, котра чекала дитину, мала пригнічений вигляд, за неї говорила старша:

— Це наша племінниця, її виганяють із гуртожитку за те, що вагітна. А де їй жити? У нас не можна: маємо всього дві кімнати, жонатий син із нами мешкає, додому в село вона не поїде — матері боїться, бо не має чоловіка.

Тьотя за племінницю розповідала, а дядя вилупив скруту сигарети і писав. Дізнаюся: двадцятирічна Рита (з огляду на становище молодшої жінки не називаю її справжнього імені) працювала медсестрою обласної лікарні, жила в гуртожитку лінійки. Жила собі й жила, а коли пішла в декретну відпустку, заступник голови профкому лікарні В. В. Іовенко нібито попросив її звільнити площу, бо, мовляв, вона півтора року не працюватиме, а в гуртожитку треба селити спеціалістів...

— Ви подумайте, як несправедливо, як негуманно! Вона мати-одиначка, дитину не збирається в дитбудинок здавати, а її викидають на вулицю! Ми ходили до юриста і знаємо, що такі матері мають право на житло. І дівчата, що живуть із Ритою в кімнаті, згодні, щоб вона там із дитиною була, сказали, що допоможуть!

ЛЕГКО тим дівчатам погоджуватися, коли ніхто не кричить, під вухом із вечора до ранку, коли пелюшки не вишарпують по всій кімнаті, а коли все це постане, першими прибіжать скарги, що умови для проживання нестерпні, — голова профкому лікарні В. С. Калинников, виявляється, вже стикався з подібними випадками.

Крім того, — продовжила В. В. Іовенко, — при поселенні ми виділяли Риті лише ліжко-місце — ось відповідний папір є. Прийде з дитиною, то треба їй давати окрему кімнату, де могли б жити троє медсестер чи санітарок, для яких і зводився гуртожиток і яких нам так не вистачає.

Рита тоді навіть на за-

гальних підставах на квартирний облік ще не стала, а мова про чергу на житло як матері-одиначки могла йти лише після того, коли з'являться необхідні документи. Тож якби наскаржилась не вона, а на неї, така скарга не здалася б без підставною. Навіть у той час, коли санітарні умови принаймні на першому поверсі, де живе Рита, стерпні — є душ, туалет, кухня; то на другому, добудованій антресолі, нічого нема, це за-

кий час Рита лишила не-мовля, якби їй терміново потрібно було б в аптеку чи магазин, наприклад?

Одну-однісіньку... Біля матері, вітчим і брата школяра, що цілком міг би стати помічником, вона б не почувалася самотньою. До них і радили дівчині відправитися профкомівські керівники, а головний лікар І. І. Ардєлян навіть пропонував машину для поїздки. Та... «Соло, всі всі знають, соромно, що з дитиною і одна...».

тебе є дівчата». А тут — вагітність. Сказав, що не одружусь. Я терезо дивлюся на життя: квартири в мене нема (з батьками в двох кімнатах). Сімейне життя ні до чого мені, що від того шлюбу не оговався. Кажу їй: «Роби аборт, бо що відеш сама з дитиною? Це ж не лялька, що погрався й викинув, коли набридло. Це людина, якій треба віддати само-го себе». Ну, та й батьком дитини міг бути і хтось інший, бо до неї хлопці різні ходили, признавалися, що й до мене була з кимось любов, а потім один знайомий ка-зав, що з нею цілувався. Водночас зі мною виходить. Проклинаю себе за те, що пішов туди взагалі... Але якщо суд визнає, що батько я — аліменти платити-му...

— Не треба мені від нього нічо-го, на суд не

подаватиму. Адже як мати-одиначка одержувати більше від його аліментів. Хай дають окрему кімнату в гуртожитку! А якби подала на суд і він визнає, що в дитині є батько, я втрачу б право на пільгову житлову площу. А Олег — він тільки заручившись пластиком і цікавиться. У лікарні лежав, то цілими днями й ночами його там не бачили...

Я і в дуєті «профком — Рита», у парі «Рита — Олег» та й інша сторона мають свої резо-ни. І раз ні до кого ніяких претензій, то, може, хай усе буде як є, тим більше, що Рита знайшла спільну мову з матір'ю, знаходитьсь вдома, а потім «скористас-ся своїми правами», на яких наголошували її тьотя, дядя і Олег. Але ж напівсиротою росте-мо малю, і приречення його на це не фатальні обставини, а легка пове-дінка дорослих.

Легка поведінка. Узви-чаєно цей вислів вжива-ють стосовно дівчат, котрі міняють партнерів (не по танцях, ясна річ, а по нічлігу, скажемо так) через відсутність усяких моральних прин-ципів. Ну, а готовність і дівчини, і хлопця всту-пити в інтимні стосунки хай навіть із кимось од-ним отак — бездумно,

без кохання, без поваги, не турбуючись про на-слідки — це хіба не лег-ка поведінка?

Рита знала, що на час знайомства з нею Олег ще не був розлучений. Це її не зупинило. Можна з людиною не жити, про-ливати її, гнати від себе, розуміти чи переноси-ти себе, що вона чуна, погана, непотрібна... роз-уміти і не моти вики-нути її з серця, і часом не усвідомлювати цього чи боячись признатися собі в тому! У чийому-сь серці можна зайняти ли-ше порожнє місце, а не чуже. Олег же сказав: «Повинна була Рита над-цем замислитися? Безу-мовно».

Рита говорила: спо-чатку Олег не стверджу-вав категорично, що не одружиться з нею. Не хотів лише турбувати батьків (яких Рита прак-тично не знає) звісткою про вагітність — вони й так убиті його хворобою і невдалим шлюбом. По-тім то приходив, то ні, то дівчат якіхось приво-див — словом, поводив-ся непевно, ухильно, фактично перекладаю-чи увесь тягар її стану на неї й нічого не беру-чи на себе. Повинна бу-ла Рита задуматися над-тим, що надійний друг так не зробив би? Безу-мовно.

Пробувала дізнатися в Рити, як вона собі уяв-ляє життя з малюм наві-що в окремій кімнаті гуртожитку. Практично на всі запитання Рита у відповідь лише знизув-ала плечима... На кого надіялася?

ОЛЕГ вступив із дівчи-ною в близькі сто-сунки, керуючись лише позитивним враженням від зовнішності. Скільки на світі симпатичних з пиц дівчат, і скільки з них готові приділити не менш симпатичному з вигляду хлопцеві певну увагу, навіть без усяких там залицянь із його боку... Тільки не марно такі стосунки називають «розмінюватися»...

Олег дійшов висновку, що інтелектуальний рі-вень Рити не співпадає з його, і ще й через це вона перестала йому по-добатися. Що ж, підхід неосудливий. Нема спіль-них інтересів — не буде згоди й у іншому. Істина відома. Тільки хіба мало інтересів Олега таке вже елітарне? Чи так уже життєво необхідно «ро-сти» до обізнаності в те-чіїх сучасної рок-музи-ки? Олег висловив дані про різні ансамблі звіт-ки тільки можна і слухає улюблених годинами, бо це «дає задоволення».

«Це ж фанатизм», — зауважила я, і Олега це не стривожило. Гадаю, дарма. Будь-яке надмір-не захоплення лише сприйняттям, поглинан-ням, спогляданням чого завгодно — будь то му-зика, телепередачі, фут-больні матчі, навіть літе-ратура, — це своєрідна наркотизація, що заби-рає дорожочинні хвили-ни життя, яке для повно-кровного відчуття його необхідно спостерігати і осмислювати всебічно. Для того, щоб відбива-ти його удари, якщо тре-ба. Змінювати, якщо треба. А Олег...

— Подобається мені хлопець, зіграний у фільмі «Почни спочатку» Андрієм Макаревичем. Цілеспрямований, напо-легливий, мав силу во-лі!... А я... я не мав. Не зміг відмовитися від Ри-тиного запрошення.

Олег вважає себе доб-рим. І по доброті по-силає дівчину на аборт... Доля Рити не без участі Олега перепелася з його. Чи по-чоловічому, по-джентльменськи, чи гуманно лишати її на-призволяще? Мовляв, «вона сама не хоче», все минеться, забудеться, покритється в пам'яті но-вими враженнями, «ви-їду звідси». Забудеться багато, майже все, але зло, завдане тобою, — ніколи. Як не неймові-рно, але зраду по відно-шенню до себе пережи-ти легше. Бо хоч і від-чувалась образа, та не відчувалась за собою ви-ни — вся вона цілком лягає на совість відступ-ника. І куди б той не за-брався — хоч в Єреван, хоч в Магадан — його вина туди ж. Кажуть же: хто поїде за море, змі-нить небо, а не душу...

БАТЬКИ й матері зма-лечку повторюють си-нам і дочкам, що тре-ба спочатку одружува-тися, в потім уже дітей заводити. Ця історія підтверджує: то вони кажуть не через те, що люблять повчати, «пи-ляти», а тому, що зна-ють — протилежний під-хід, легка поведінка в особистому житті до-водять до біди.

Н. ДАНИЛЕНКО, спеціор «Молодого комунара», м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

розміром і розміщенням кімнат — точнісінько купейний вагон. Навіть у той час, коли у гурто-житку все-таки є меш-канці з дітьми («Хто тим-часово, а кого хоч бери та силою витягуй»), коли є прибулі на інтернатуру студенти («А куди ж їх подіти, вони ж лікарні потрібні»). Це все для профкомівців мороза, а «Рита дивиться на те і думає, що й вона так само зможе тут зостати-ся з малюм».

Кого ж від кого захи-щати? Хто правий юри-дично?

— Юридично, — ска-зав секретар обкому профспілки медпраців-ників В. О. Сильвестров, — в гуртожитку для одиноких не мають пра-ва жити люди сімейні і з дітьми. Але виселити Ри-ту було б негуманно...

НЕГУМАННО, так. Так тоді негуманно було б і залишати молоду не-досвідчену матір одну-однісіньку в гуртожитку серед чужих людей, котрі, напевне, й допомо-жуть, але ж епізодично, по свободі, бо в усіх же свої справи, робота. Я була в гуртожитку вдені, то на обох поверхах ба-чила ледве трьох чоло-вік, ну на кого б у та-

Одна-однісінька... Ви-бачте, але ж не одна Ри-та «винна» в тому, що готувалася стати ма-тір'ю? Чому ж поневрі-тися по чужих нутрах, червоніти перед рідни-ми, а згодом і виховува-ти дитину має одна? Це гуманно?

Тьотя Рити про батька її майбутньої дитини го-ворила не дуже охоче: «Нікого в неї й не було, крім нього. Та він зби-рається десь виїздити, хворий до того ж. Пра-ва, Риту це не лякає. Я з ним по телефону гово-рила — нагубив. Хоче-те — зустрінемося ще раз».

І, наголосивши ще раз на тому, що головне — допомогти племінниці з житлом, дала телефон Олега.

— БУЛО це так. Зуст-рівся з Ритою в об-ласній лікарні. Медсест-ра, лікувався в неї. Час-то відчував на собі її пильний погляд. А то якось попросила мене меблі в гуртожитку пе-реставити. Допоміг. І Ри-та з двома дівчатами за-просили заходити в гості. Взяли ми з хлопцями кавун, цукерок і пішли. Дівчата спиртне поста-вили. Так я й став до неї заходити, бо було мені дуже самотньо. Потім по-вернувся друг із армії, стало легше, і я сказав, що більше не прийду. Вона: «А я і не тримаю». Я: «Не вистачало, крім

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відпо-відального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; про-паганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; вій-ськово-патріотичного виховання та спор-ту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголо-шень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю

четвер суботу

Друкарня імені Г. М. Дмитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського району

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.